

Folk ikke, ane ikke, hvad det drejer sig om. De forstaa det ikke. Men denne Sag er jo paa sin Vis, forholdsvis taget i alt Fald, en Dreyfusaffære. Det drejer sig ganske vist om fattige Arbejdsmænd, men jeg tror ikke, at Retten i dette Land er tjent med, at disse Mænd slaas ned, at de nu for tredje Gang eller for anden Gang skulle dømmes og se Haabet om Oprejsning og Erstatning fuldstændig bristet.

Det er muligt, siger jeg, at Højesteret vil komme til det Standpunkt, at disse Mænd skulle frikendes, men den anden Mulighed er ogsaa til Stede: at de ville blive dømt, skønt de ere frifundne ved Viborg Overret. Jeg vil i denne Forbindelse sige, at det er min Erfaring, at Viborg Overret er en af de mest upartiske Retter, vi have her i Landet, og naar Viborg Overret har afsagt sin Frifindelsesdom over disse Mænd, saa tror jeg, at baade Moralen og Jurisprudensen ere skete Fyldest, og det er ganske meningsløst, at den Sag skal appelleres til Højesteret. Lad være, at disse Mænd kunne dømmes, fordi deres Forklaring ikke til Punkt og Prikke passer, ikke indeholder fra Møde til Møde en absolut konsekvent Fastholden af, hvad de oprindeligt have forklaret. Det er muligt, siger jeg, at juridisk ere de straffskyldige, moralsk ere de det ikke. De have ingen Forbrydelse begaaet, de have aldrig været straffede, aldrig været noterede. Tænk, om man kunde pege paa, at en eller to af disse Mænd havde været straffede eller mulkterede for Slagsmaal eller Drik, tænk, om de havde været blot en lille Smule plettede! Men der er ingenting i Vejen med dem. Hæderlige og retskafne, gode og brave Mænd ere de alle tre. Tænk alle de Kvaler, de have gennemgaaet, tænk, hvad de have lidt og savnet — Arresten er for intet at regne derimod —, og endnu skulle de have Vrøvl i Anledning af denne skidne Sag, endnu skulle de ængstes og bekymres, lide og savne, fordi de gejstlige og verdslige Myndigheder i dette Land have holdt deres Haand over en forbryderisk Præst! Kunne Domstolene ikke frikende dem, eller ville de ikke, nuvel, saa maa vi her, saa vidt det staar til os, yde Erstatning. Det kunne vi forsvare. Hvis det offentlige havde gjort sin Pligt, hvis Højres Ministre og Højres Embedsmænd i 1898 havde gjort deres Pligt og Skyldighed, var denne Sag ikke udartet til at blive denne frygtelige Skandale, som den er, saa vilde de Mænd aldrig være bleve dømt, saa havde Folkekirken ikke oplevet den Skandale, som her er indtruffen. Myndighederne

forsøgte deres Pligt. Fire brave Mænd have maattet lide hierunder, foruden at meget, meget andet er gaaet i Stykker. Derfor er det, jeg meget alvorligt vil henstille til den højtærede Justitsminister, for saa vidt det lader sig gøre, at forhindre, at de to Mænd faa deres Sag for Højesteret. Jeg ved ikke, om det kan forhindres, men jeg henstiller, hvis det lader sig gøre, hvis det overhovedet er muligt for den højtærede Justitsminister at foretage et Skridt i den Retning, da velvilligt at overveje det. Men endvidere vil jeg anmode den høje Rigsdag, Folketinget, om at tage under Overvejelse, at vi yde Poul Emil Hansen, ham, der i den krænkede Rets og den krænkede Morals Navn har rejst Kravet om, at en svinsk og forbryderisk Præst skulde fjernes, ham, som har lidt Tort og sjælelig Pine gennem Aarene, og som er bleven en ruineret Mand, Erstatning for de Penge, som det har kostet ham, og i nogen Grad ogsaa Erstatning for Svie og Smerte, og at disse 3 eller 4 Mænd faa en Erstatning, der kan sætte dem i Stand til endnu en Gang at kunne haabe at faa en lille Smule ud af Livet.

Formanden: Jeg skal her afbryde Forhandlingen for i Dag.

Næste Møde holdes i Morgen Kl. 1 med samme Dagsorden som for Mødet i Dag:

Fortsættelse af første Behandling af:

Forslag til Finanslov for Finansaaret fra 1. April 1910 til 31. Marts 1911.

Mødet hævet Kl. 11¹⁰.

10de Møde.

Lørdag den 6. November, Kl. 1.

Formanden: Ved Folketingsmanden for Aarhus Amts 3die Valgkreds (Samuelson) er fra Postfunktionærernes Fælles-